

Byla to pro mne skvělá příležitost navázat s Priestem na naši debatu z jednoho předchozího kongresu, kde jsem obhajoval řešení nemstivé varianty daného paradoxu. Dialog mezi námi má příčinu v tom, že Priest dlouhodobě ‚russellovské‘ řešení paradoxů odmítal a nadále odmítá. Mou snahou je pokud ne ho přesvědčit, tak alespoň ‚russellovské řešení‘ obhájit. Bez obalu přitom odhaluji, že v pozadí mého přístupu je vlastně dílo Pavla Tichého, což byl u protinožců Priestův ústřední rival. Priest nezklamal a opět měl v diskusi nejlepší možnou námitku. (Bohužel nedošlo na rozpravu v kuloárech, přednášel jsem poslední den odpoledne a místo závěrečného banketu jsem musel stihnout letadlo.) Na tu otázku pochopitelně mám detailní odpověď, jenže pro její obsáhlost ji můžu Priestovi přednést zase až na nějaké další konferenci.

Jiří Raclavský

Mezinárodní konference Modal Metaphysics: Issues on the (Im)Possible, 19.–20. září 2013, Bratislava

To, že Slovákům se už před lety podařilo nás Čechy v mnohém předstihnout ve vědě – mám teď nyní na mysli filosofii –, je už snad známý fakt. Prostě uměli správně podpořit progresivní tendence a nesnažili se zakonzervovat špatné stereotypy. Konference, o níž budu mluvit – Modal Metaphysics: Issues on the (Im)Possible, 19.–20. září 2013, je toho příkladem. Rovnou také řeknu, že šlo o vůbec nejlépe zorganizovanou konferenci, co jsem vůbec kdy zažil (a toho nebylo málo). Přitom jde o organizační dílo jednoho muže, nynějšího doktoranda SAV, filosofa Martina Vacka. Když mluvím o organizaci, tak mám na mysli třeba zdánlivý detail, že na mezinárodních ‚call for papers‘ jsem o oznámení na tuto akci neustále zakopával, aniž bych přitom potkal nějakou českou filosofickou či logickou konferenci (snad s výjimkou konference Logica).

Vacek píše disertaci na téma tzv. nemožných světů, a aniž by byl studoval v zahraničí či disponoval jinou zázračnou výhodou, bez níž by byla organizace takové akce u nás asi předem vyloučena, zajistil konferenci vše potřebné. Hlavně domluvil dvě ze tří čtyř světových autorit na dané téma, skotského profesora Johna Diverse (autor druhé největší knihy o možných světech) a původem italského mladého profesora Francesca Berta (tento zjevný talent je významným proponentem těch nemožných možných světů).

Sám jsem vystoupil s tuzemským vkladem do debaty a prezentoval jsem Tichého či spíš moji verzi Tichého koncepce možných světů (‚Tichýan (im) possible worlds‘; recenzovaný abstrakt měl dvě normostrany). Akce byla poměrně komorní, okolo dvacítky přednášejících z celého světa (vč. třeba Honkongu atp.). Jak už jsem říkal, organizace neměla chybičku, a tak bylo všem u našich bratrů Slováků příjemně, ostatně jako vždy. Ve dnech 15.–16.

října 2014 bude druhá verze této akce, keynote speakerem bude např. Takashi Yagisawa, dnes už také bezmála legenda analytické metafyziky. Viz například stránky Slovenské metafyzické společnosti, www.metaphysics.sk.

Jiří Raclavský

Konference *Po cestách kritického myšlení*, 10. října 2013, Plzeň

Profesor Otakar A. Funda je znám jako člověk, který nerad slaví. Když se v loňském roce blížily jeho sedmdesáté narozeniny, dobrovolně přistoupil pouze na pracovní způsob oslavy. Katedra filozofie Západočeské univerzity v Plzni, na níž Funda téměř od jejího založení přednáší, proto uspořádala konferenci, na které byla prezentována stěžejní témata, jimž se jejich dlouholetý spolupracovník a oblíbený pedagog v průběhu svého badatelského působení věnoval a věnuje. Aktivně se na ní podíleli jeho přátelé a bývalí i současní kolegové za bdělé pozornosti mnoha jeho vděčných žáků.

Otakar A. Funda prošel za svého života jako neúnavný hledač pravdy složitým vývojem od teologie k filosofii a religionistice. Na základě své basilejské disertace, v níž se rozepsal o filosofickém, náboženském a politickém myšlení T. G. Masaryka (1971), se stal u nás i v zahraničí respektovaným znalcem Masarykova života a díla. Od svých teologických počátků (začínal jako farář evangelické církve) kriticky promýšlel téma křesťanství, počínaje nenáboženskou interpretací evangelijního poselství (*Víra bez náboženství*, 1994) přes jeho ateisticko-antropologickou interpretaci (*Ježíš a mýtus o Kristu*, 2007) až po kriticko-racionalistický přístup k náboženským konceptům moderních teologů (*Racionalita versus transcendence*, 2013). Nemalou pozornost obracel i k filosofickým aspektům přírodní problematiky (*Když se rákos chvěje nad hladinou*, 2009), evropské identitě a krizi vzdělanosti (*Znavená Evropa umírá*, 2000, 2002).

Konferenční jednání zahájil jubilant O. A. Funda osobním ohlédnutím po své životní dráze a vlivech, které ho utvářely. Považoval za důležité připomenout svou práci Svoboda ve stoické filosofii a v Novém zákoně, kterou napsal jako student evangelické teologické fakulty před 50 lety, neboť tematicky předznamenala jeho cestu mezi „dvěma ohnisky: vírou a racionalitou“.

Svůj příspěvek jsem nazvala K myšlení českého pozitivismu: Masaryk a Krejčí. S ohledem na pozitivistickou tradici v české novodobé filosofii, k níž se O. A. Funda hlásí, jsem se pokusila porovnat Masarykovo a Krejčího pojetí pozitivismu zejména s ohledem na náboženské a etické oblasti a naznačit specifické rysy Fundovy koncepce kvalitativního pozitivismu a ateistického humanismu. – Naděžda Pelcová, vedoucí Katedry filozofie a společenských věd na Pedagogické fakultě UK